

Konzervatív lélektan

2012 május 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Azt mondják, hogy a konzervatív ember pesszimista. Mert panaszkodik a jelenre, és révetegen bámul az idealizált múltba. Szerinte minden, ami régen jó volt, mára elpusztult; amit pedig még ma is értékesnek tarthat, azt valamiféle globális vírus betegítette meg.

A nemzeti radikális így a haza szuverenitásáért, a szabadelv? az egyén erényeinek, illetve a tehetségének kibontakozásáért, a kereszténydemokrata pedig a családért aggódik. Van benne némi igazság! A szabadság szabadossággá, a hagyomány gúny tárgyává vált; a nemzeti értékek elsüllyedtek az integrálódó világban, és a mesterséges egyenl?ségre törekvés mindent uniformizált. Ha a konzervatív ember körbetekint, nem sok dolog maradt, ami boldoggá tehetné. De kérdem én: semmi sem?
Végy egy természetes közösséget, amiben jól érzed magad! Cselekedj a saját tehetséged szerint egy közös és értelmes cél érdekében!

Megtartva egyediséged, értékeid, erényeid, de a közös akarat szolgálatába állítva tetteid. A célnak ne csak anyagi, hanem olyan szellemi tartalma is legyen, amely történelmi korok és földrajzi terek felett áll. Higgy az örökké létez? normákban, és kövesd is azokat! Valahogy így kezd?dik minden „boldogságrecept” egy konzervatív ember számára. A közösség lehet a család, a nemzet, egy vallási csoport, vagy bármiféle hagyomány-, illetve érték?rz? társulás. Lényeges, hogy ne csak teste legyen, hanem szelleme is; illetve ne csak „szájtátani” járjunk oda, hanem ténylegesen cselekedni.

A boldogság csupán egy tev?leges folyamat közben, egy céllal felruházott er?feszítés bölcs?jében születik meg. Nem repül sült galambként senki szájába. Nem jön magától, hanem meg kell érte küzdeni. (Nevezhetjük ezt Csíkszentmihályi Mihály „flow” elmélete közösségi olvasatának is.)

Ha a konzervatív ember tudatosan küzd egy közösen meghatározott, értelmes cél érdekében, számos közösségben megélheti a testi és lelki boldogságot. Mondjuk családot alapít, s saját tehetsége és hite szerinti, rögzített erkölcsi normákat örökít át a gyermekeinek. Nevel. Végül látja ennek gyümölcsét, és boldog. Aztán eljár egy hagyomány?rz?, kulturális társaságba. Itt pénzt és energiát nem sajnálva szervezkedik és dolgozik a többiekkel. Közösen szobrot állítanak, népzenei estet tartanak, színházat „csinálnak”, vagy bármi más szellemi többlettel járó produktumot alkotnak. És azt szemlélve, az eseményt élvezve – ismét boldog.

De járhat egy vallási közösségbe, és találhat ott barátokat, akikkel majd közösen gyakorolja a hitét. Majd boldogan csodálhatja ennek örömét. De ne feledkezzünk meg a nemzetr?l, az er?s történelmi értékekkel és élményekkel telet?zdelt természetes élettérr?l sem! Mert a hazáért tenni nagyszer? és felemel? érzés. Akár a másik, szerencsétlenül járt magyar emberen segíteni, szolidárisnak lenni; vagy jelképeket ápolni, gondozni; esetleg járni a Kárpát-medencét, és magyarokkal barátkozni. Mind-mind örömet okozó tevékenység lehet, ha értelemmel társul.

Nagyon sok konzervatív ember gondolja magát manapság realistának. Ezért panaszkodik a jelent szemlélve, és néz lemondóan a jöv?be. Pedig csak a létez? és a bens?jét marcangoló pesszimizmusát leplezi. Nem néz ?szintén szembe önmagával. Pedig nagy szüksége lenne rá. Itt az ideje, hogy a múltba réved?, a jelent?l szenved? konzervatív ember felébredjen „dogmatikus szendergéséb?l”, és bizakodva nézzen a jöv?be. Ne csak panasszal illesse a pusztuló jelent, hanem hittel menjen el?re. Mert építkezni csak így lehet.

Nagy Ervin - magyarhirlap.hu

Ajánló